Carles Reig.

Fugissers.

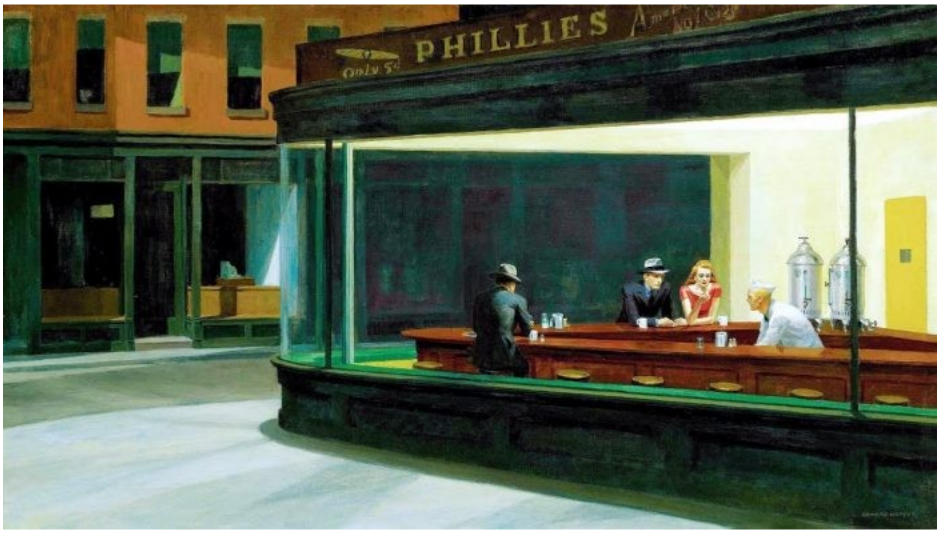

El dimoni del temerari coratge et cavalca l'ànima i t'hi esperona l'ànim.

Tothom som fugissers. No és pas el temps que fugi. El temps no és mou mai. És temps és immaterial, ço és, és sempre el present. Com tota matèria, és el cos que ens fuig de l'ànima. I què hi podríem fer altre que endurar la pena? El cos ens fuig de la vida. Fugint de la vida, ens fa fugir del món de les variades aparences. Fugits del món, ens estabilitzem, petrificats, al món etern de l'inexistent.

Filòsof, havent espletada ta vida bo i rumiant com qualsevol boví, qui serà digne de menjar ta carn? (Respongué un vulgar cuc ronyós: *—Eu! Eu! Servidor!*)

Sots ta finestra, la colla de xiquetes qui comptaven per a triar companyes de joc: *—Cinc i cinc, deu; deu i deu, vint; vint i vint, quaranta; besa el cul de la geganta; si la geganta no ho vol, besa el cul de qualsevol.*

Gnoms irrellevants, tots som nats per a besar culs; i el darrer cul que tots besarem, per força, serà justament el mateix cul; el cul de la més alta ni exímia de les realitats, la senyora i matrona de tots els dominis materials, la Mort.

Al castanyer del davant, xiulets ploraners d'un ocellet orfe i agonitzant. Esguerrat, i tanmateix llambresc, exaltat, i com una exhalació, t'has llençat damunt la branca més sòlida. Amb precaució t'enfiles, sense fer gaire cas dels insults de l'aspra escorça a tes mans molt destres, i a tos cames críticament erràtiques, atenys el niu, i dins el balb, adés tan poèticament melangiós, i ara tan etèriament mort, ocellet, qui somrient sembla que et reconeix com un company triat per cap cançoneta també tan cèlica com la de les minyonetes.

Li dones una absolució o altra, no fos cas. Ets un filòsof naturalment ateu, però és clar que al món no hi ha impossibles; els animals més absurds han estats creats per les intrigants diverses natures als diferents estats de coses estesos per l'univers, o pels universos, i, no cal dir, creats als magins dels innombrables creadors bípedes, garrells, sancallosos, quadrúpedes, àpodes, etcètera, qui somiem i fantasiem incessantment, sense atur.

Una meravellosa pruïja per a l'invent. Ni encar que sigui un invent d'allò més sinistre que al capdavall ens trameti tots els presents al can felip del mai pus.

Havent apreses les beceroles de la dendrocronologia, esdevenies dendrocronòleg afeccionat i anaves prop dels arboricides llenyataires i t'atansaves en un delicat atans, sense estalviar els miraments, a les soques dels recentment assassinats, i et delectaves amb les sumptuoses llargues històries i contarelles (molt més interessants que no les teues, curtes i sòpites) de llurs meravelloses històriques vides, contades en corals veus, pausades i subtils, gairebé inaudibles, per cada cercle de records viscuts alhora intensament i plàcida, testimonis al capdavall de molts daltabaixos i

canvis de mil·lenaris, flatulents, imperis.

Llavis de petons molt suctors lleixen enrere, al cos de la femella salvatgement amada, una acurada guia de llepies vers ses zones erògenes.

Les llepies coven irrebatiblement les històries de les nits d'amor, com els cercles als troncs les històries de les èpoques passades.

Quan el món del voltant era aflicte de catàstrofes estel·lars... Sense Sols ni aires respirables, les llepies eren supuracions de llàgrimes de corruptes resines i d'esmorteïdes sabes.

La vida de tothom, inclosos ells, els simpàtics longeus arbres, és tothora a mercè de les manies del cel psicòtic que ens cobreix com amb esvellegada capa de perillós pestífer.

Tant se val. Tot s'hi val. Tot hi cap.

Tot plegat, grans i vers escriptors, els arbres. Ara bé, cal saber llegir-los. Calaix de Sastre excels. Les Quatre Cròniques i molt més. Totes les horrors i desgràcies clarament apuntades. En llenguatge qui tothom pot aprendre. Els cataclismes. Les onades patològiques que extingien espècies senceres. Els torrents sobtats qui ofegaven 'els millors de la raça'...

De sobte, a l'autobús que et duia al camp de Mart on fan teatre nocturn els polsegosos soldats, el cap, com si fos o es considerés un gos, se't posa a bordar tot sol, instintivament, qui sap a què, a quelcom que l'incomoda o l'irrita o l'excita, o ves a saber. Hi ha animal més ruc que un gos? Veuen fantasmes pertot arreu. De totes les males màquines creades pels 'homes', el gos deu ésser una de les pitjors. Amb les bombes, els avions, els verins... Tantes de creacions malignes! L'esfèrula inundada. Com de gent enganyada. 'Onades patològiques', ja ho has dit.

Un ventís consirer, una memorieta passatgera, et salta al sensori. Ensopegaves a les rels que raïen esteses als peus d'un cirerer en terreny pus tost sedec.

Marcaria el cirerer (et demanes molt més tard), a cap de ses novelles circumferències (o 'conferències' amb l'esdevenidor dubtós) la petita efemèride de la trompada rebuda per tu, i el minúscul reg rebut per ell, amb el teu nas que trau sang d'ambdós oronells i tot...? I en acabat de la teua malintencionada maledicció contra tots els arbres...? Potser no en farà cas. Segurament. Qui fa cas d'un marrec destraler de sis anyets...?

No voldria pas que et pensessis que ets re de l'altre món. O que ets posseït o possessor de certes secretes capacitats extraordinàries. Amb aqueixes falòrnies dels temps puerils no es va mai enlloc. Altre que al fons del pou estèril o a la reposada o abonyegadora bogeria.

No pas que siguis (especialment) gaire (ni excessivament) viltingut, mes tampoc que siguis gaire (en realitat gens) determinant (en re).

Un altre seitó entre la mola de xanguet perdut (llurs instintives tendències, tanmateix, llurs coordenades coordinades força bonicament) en la vastitud de l'oceà.

Entesos (car tothom ho hauria d'entendre, per evident) que els arbres són els millors i més veraços dels historiadors qui correm, perduts, pel món.

Els millors historiadors, i mai gens tafaners. Això vol dir, només isocronitzen aquells esdeveniments que de debò (els) copsen i colpeixen. Tot i que, en el decurs del batec de les hores, han soferts devessalls de flastomadors improperis dels incauts qui hi ensopegaven, amb vehicle o sense, mai no en prengueren nota, irrellevants idiotes transitoris qui no paraven (com cal tothora) prou compte. Sempre n'hi ha haguts a grapats. Cal fer-s'hi i no capficar-s'hi pas pus.

I ara prou d'aqueixa color. Passejaves per carrers massa bigarrats per al teu gust de noiet exquisit, i el teu fidel company, t'informava, per si no ho sabies, que en aquell indret del carreró estopenc hi residia un mec conegut del món baix.

L'embruixat apotecari, qui havent esdevingut lleig i maldestre com peludíssim simi, llavors, com cap rude botxí, torturava a betzef

verms i d'altra egrègia vermina, per a fer-ne sucs sospitosament remeiers. Un altre, més discret, Barbablava, els seus sucs, venuts de sotamà i a bon preu, aplicats al tendre veire (no gosaràs pas, patèticament, dir-ne calze; ni greal), el veire tendre, doncs, de l'aparell sexual de les dones, les feia patir com si havien enxampat, dels llavis molsuts d'un drut qualsevol qui les xucla amb butllofes d'herpes a les comissures (uns llavis com els de cap cretí amb sotana, molt virtuós; la seua virtut principal, la de fer-se apegalós com peu de cabra mentre et confessa i et remena els collonets d'infant innocent), les feia enxampar, cruel; els encomanava, dic, el típic herpes del cony, altament dolorós, i de guariment fort complicat. Com més se n'aplicaven, o hom els aplicava, el remei, pitjor, és a dir, et passava com amb les absolucions que rebies de menut. Podrimener incrementat.

I llavors trobaves impressionant que qualcú fes cas de tu. Qualcú se n'ocupava, estranyament interessat. Se t'erosionaven amb allò encar pus les poques certituds que creies innòcuament servar.

Car els altre et deuen veure tan estrany! Gens ni mica de com ets en realitat. Car… Com ets…? Ni tu no ho saps. Només saps que, si tot és tan estrany, per què no en fores també tu, atès que pertanys, en ínfima mesura, al tot tan estrany?

Absent del món dels aflictes de 'belluguisme' (són vius i es belluguen l'estona sencera com insectes, aparentment sense solta ni volta), absent tots aqueixos anys transcorreguts, on et tancaren per qualque altra greu malaltia causada per la teua aguda hipocondria, atalaies que vorejant la carretera hi ha pertot arreu troncs i branques d'arbres sense fulles (devem ésser a l'hivern), i presumeixes intuïtiu (n'ensumes els fums i estalzins dels fumerals que els focs a les llars, efímers, construeixen?) que hi ha cases tot al voltant, amb eixelebrats 'belluguistes' dintre. Què deuen fer-hi, insadollables? Són insoldables. No en conec cap. No n'he conegut mai cap, et dius. Són incògnites, els 'bellugaires'. Qui n'escateix la natura? Cal conèixer's a si mateix abans de presumir de poder conèixer altri? Ni que només fos una miqueta per sobre? Segurament. Fora si més no un pas endavant conèixer's a si mateix. Quines sorpreses no s'enduia! Desagradables? Molt m'ho temo. Molt m'ho temo. Per això deu ésser que tens tanta por d'assajar de

començar a intentar-ho.

Et llences en arribar a casa... Quina casa? La casa de qui? No pas la teua. O tens casa i no ho saps?

Et llences, dic, damunt la relluent vaixella curulla de recapte damunt la taula. Que ben rebut! Qui s’ho mereixeria? No pas tu. Et frenes abans d’arribar-hi. No fotéssim una planxa massa grossa. Esperéssim si de cas el convit, la invitació, l’animada empenteta, d’algú amb prou autoritat...

D’on li ve l’autoritat? Qui s’arroga, qui gosa d’arrogar’s poders d’autoritat...? Incomprensible. Les incògnites només s’agrumollen en quelcom inengolible.

Una fita és la teua. Decidir per què et nasqueren. Res no sembla lògic. A hom el neixen perquè sí, evidentment. I llavors se’n desentenen. O, si no se’n desentenen, és molt pitjor, et torturen fins que t’afaiçonen a llur grat. Et transformen en un monstre mal fet, sempre absurdament físicament i psíquicament conformat, qui els fa momentani plaer (si llur gust és prou xaró) d’admirar egoistament..., o d’acabar de destruir, amb ràbia, de sobte massa disgustats, havent fracassat completament en llur inútil tasca.

Zelós com cap cadàver delerós d’ensenyar’t les veritats de la vida, algú t’amorrava a la medecina. Era un potatge fastigós. No n’eixarcolaves ni espigolaves cap bocí sòlid ni delitós. El recapte de la taula era podrit...

Sempre la mateixa història de la descoberta de l’existent. Allò cansava. Prenies, despagat, i d’esme, el camí polsegós que menava al cementiri. Sabies que et tornarien a tancar. Car ara no és pas que et fes mal ‘tot’, és que cada òrgan personalment se’t planyia, estridentment insistent.

—Jo primer, jo primer (sanglotaven). —Tu primer per què? Ni per què fer-ne? Vols que et sebollíssim el primer? De primer hauríem de toldre’t, d’arrencar-te. —No! No! El primer de rebre atenció.

Els facultatius (qui o què els faculta?) triarien la malaltia per la qual

et tancaven, i amb tragitós deler t'hi trastocaven els elements esbojarradament constituents de la teua mòmia.

Màquines intensament brogidores s'encenen tot d'una, i tu, lligat, hi ets dins, com més anem, més esborronadorament esborrat; esborrat, no sols l'òrgan concernit, no, tota la teua ignorada tossa inclosa. Quan t'hi trauran no seràs enlloc. Qui t'hi troba? No pas tu. Previsible. Màquines horroroses.

A l'esquifit parc del sanatori, una dona, amb aspecte de vultúrid, hi llegeix, entre teranyines, un llibre. Aquell llibre potser recent i segurament llavors un altre ferm candidat a clàssic, és a dir, immediatament oblidat i emprat de paperot per a, encar que infructuosament, reciclar. Reciclar en què? En cap altre fracàs. Sense suc ni bruc.

Apassionat solitari, hi cerques quelcom. Si si més no sabessis què!

—Calla, repòs! —Repòs? Bona pensada. Repòs. Massa penat. Bona sortida. —Repòs. —Expira, relaxa't. Succeïres... Hi reeixies, en tots tos assaigs de fer quelcom o altre, només per a matar l'angúnia. Repòs, diu. I tant. Llença-t'hi. Gita't.

De sobte es giren ganudes, esurients, ventúries que s'ho menjarien tot. Un huracà. El banc de pedra de la dona que llegeix resisteix, mentre els arbres es desarrelen i volen. Estranyament, el vent esbojarrat no reïx a bellugar ni un full del llibre, ni un cabell de la dama. La dama roman a lloc, el llibre també hi roman. Eren, plegats, estàtues de pedra arrelades al banc a terra arrelat. T'enganyen massa sovint els cinc senys. Són senys pontificals —molta de cerimònia, solemnitat, amb trompeteigs i barrets de rialles, per a supurar quatre repulsives ineptes fal·làcies.

Senyal que caldrà plegar aviat. Si resisteixes l'huracà. Has entrat a la gruta de la font del déu pagà, en Jou en persona, irat, retrunyint. Qui altre hi prenia aixopluc? Qui altre hi trobava mendraig, que vol dir santuari...?

Un altre pobre diable com tu. Sembleu dues imatges al mateix mirall, vull dir, dues mateixes imatges al mirall. Ja no sé ni de quin

altre lúcid conegut pintor no enraonava…

Agombolats per la fonteta, i protegits per en Jou, us en conteu de bones. Ambdós patíreu estupres a pleret. Us estripaven mants de tels. Un fotimer de menes d'hímens violats. Teguments fets horriblement malbé.

Us n'intercanviareu versions on els detalls no cal que casin gaire. Al capdavall, passàreu per les mateixes ordalies, i en sortiu, no solament nafrats a la carn — traumatitzats a les animetes de càntir.

—On he llegit aquest poema? (demana el jardiner, i l'estudiant respon:) —Potser l'heu llegit al llibre de pedra de la dona petrificada. —No; guaita, és el poema de l'implacable déu de la font.

«**Vals terminal**.

Tantost concebuts, sou en permanent situació precària.
Segon a segon, vacil·leu a trenc (a frec) d'abís definitiu.

Aquest és tot el pa que s'hi dona; no se n'hi dona ni tol d'altre.»

—Bo, mes de quin abís parla?

—Els poemes són, més que no re, jocs de metàfores. Cal desxifrar-los ni que només sigui per sobre. L'abís definitiu és clar que és el de l'extinció. Tot ton tu, i sac i peres, al fons del pou negre, d'on hom no en surt mai pus; la fi dels segles dels segles; te'ls empassaves amb un sol glop. Glop, i avall. El vals terminal és el que com qui diu ballem durant la vida, una vida sempre curta, com la guspira inicial d'un llumí, o la flameta efímera mateixa que ve després, si el llumí fregat reïx a encendre's, zigzaguejant llavors, potser rient i tot, tot i que tothora a frec doncs de tombar morts.

—Com vulguis…

—Ara que cal vigilar, entre poc i massa. Els poetes ben sovint, amb la creguda excusa de la boniqueta metàfora tantes de vegades calguda de reble, han estats sempre capaços, sense vergonya,

d'escriure terriblement fecals carallotades. Les bestieses innombrables que hom fa passar a tall de metàfores 'brillants', vós...! Com ara de dir que els estels nocturns, que en realitat no són sinó maleïdes grans boles de foc, són metafòricament els preciosos joiells que ornen delicadament la pell fosca de l'afrodisíaca africana princesa del cel de la nit... Res més lluny d'osques, capsdecony...! O que són aquells bdel·loides bocinets de carns flonges, els mesquins petits 'membres sexuals' dels insuportablement arrogants ridículs bípedes, 'omnipotents ariets' que esbotzen i espanyen en escruix, i en espectacular efracció, durs portals adés jutjats erròniament '*impenetrables*'... O, espera't, que, escanyats tots plegats, a l'hora de la mort, per les miraculoses urpes sangoses del fènix, les ressuscitacions o resurreccions són ineluctablement a l'ordre del dia. Ecs, vós, quin infern més carrincló de zombis perduts en laberints on les al·lucinacions són grotesques d'allò pus!

—Doncs mira que bé. Quins panorames idíl·lics! I els somiadors residents xirois! I aleshores, damunt, una altra sobtada dosi d'huracans i tempestes, per a fer-nos la situació una mica més plaent i tot.

—Un estalvieu si més no avui d'haver de regar el jardí...

—I qui recull les branques i els arbres sencers caiguts? Tu?

—Vós, el responsable d'un jardí enmig d'enlloc. Prou podeu. Si els de la residència em permetien que us ajudés...

—A caure?

—N'aprendria, crec, isnellament. Tinc una afecció particular pels arbres. Impagables testimonis de tantes de brutalitats. Envejosa natura que, de cops, amb els arbres vol esborrar els seus cataclismes traïdors... M'heu donada una bona idea, fer de bon jardiner.

—Qui dona, tol. Si t'he donada alguna cosa, te la tolc, car ho he fet sense pensar. I allò fet sense intenció no compta.

—No. Ho dic de tot cor. Ofici immillorable. Crec que ho faria d'allò milloret, que us ajudava a pler, i que quan us moríssiu, si mai ho

fèieu, us substituïa amb esplendor virgiliana... A despit de mi mateix, aprendria àdhuc a amar els grinyols de grills i segarres que ara tants de mals de cap no em m'endinyen...

—Romanços. Acaba el tractament, i en parlarem. Mentrestant ensuma, tant com vulguis, les flors, quan n'hi hagi; és de franc, inclòs en el contracte; això sí, parant compte amb els borinots, les vespes xanes, i les abelles, angelets molt irritables, si hom no les lleixava fer llurs quotidians molt honorables quefers...

—Qui pogués ésser'n un... M'hi jugaria que llur món no és tan desesperant com el nostre?

—Què vols ara? Que els de dins t'empeltin un cervell d'abella...? Porten les abelles cervell...? On se'l fiquen? Sense crani? A la intempèrie? A mercè de la bonda o la malignitat dels huracans...? Potser l'aire és ple de minúsculs cervells de com en diuen, de les apiculades apidees... Deesses en forma d'abelles amb punxes mortíferes que els ixen del culs...

—A part de les subtils mònites i perfídies, de les males traces i manyes, de les dones, això explicaria moltes d'altres coses. Per començar amb: Per què els de més (legions i legions sens fi...), els de més dels humans al món som tan fàcils de plegar-nos, obsequiosos rai, com bavosos escarrassos i esclaus, a la servitud...? A obeir inventades autoritats sense cap mena de dret...

—Qui vol una vida de rebel? Potser és curta com dius, però per què afegir-hi com un carallot els esgarrifadors neguits del perseguit, del torturat? Més val callar i fer com aquell qui no hi és, trampejant les hores. El matí d'avui assegura, si vas amb prou compte, el de demà.

—Repòs. Sota el calm cel blau que sesteja damunt, l'olivera; i al peu de l'olivera, santament repenjat al tronc, com pastor sense ramat, i amb la cervesa i l'entrepà entrecames... Ah dolç enyor...!

—Precisament... Torna la calma... Quants de finestrons i vidres de la residència haurà el torb fets petar...? Quants dels malalts hauran patida una crisi d'angoixa...? A quants els fallarà el cor i haurem d'enterrar d'estranquis al pati del darrere...?

—Ja us ho diré (si me'n record) un d'aqueixos dies… Mercès per la companyia… Dic 'si me'n record', perquè, com deveu saber, se'ns mengen les insulines cada nit un bon altre mos de memòries, mossos incessants; no fos cas que ens en restessin d'autèntiques, és a dir, memòries tenebroses i agòniques, com bé dieu…

—Noi, sones a fals, a campana malsonant i fula. Vas desesperat. Duus els ous en el cruel congreny d'uns calçotets massa estrets; els 'calçotets de força' que us fan portar; els teus ous hi semblen besades (bessones) dures geodes d'ametista. El rovell dels ous rovellat, la clara no gens clara. Ambdós apirrossats com galiots remant ensems (per força) vers enlloc. En aqueixa situació inhospitalària, on tot espermatozou és abatut i melangiós, sinó mort d'aflicció, i a la bossa escrotal se t'hi esperonen desoris espontanis que reverberen viciosament i seriosa per al romanent de ta vida, i on doncs traure-te'ls (els calçotets mal calçats) (si mai t'ho alleraven) fora ja un acte eròtic d'allò pus…

—Maleïts feixistes…

—Tot blasme és fútil. Ningú no fot cap cas dels reptes ni renys; tothom és com és, i és incanviable; per molts de bocins de cervell que li cremin; li haurien de treure el cervell sencer perquè canviés mica. No. Estalvia't les petites ràbies privades que acaben en atzucac. El fragmentari mig remei hauria d'ésser revolucionari, radical. Escolta'm. Et cases amb una de les malparides monges, i et declares germà de tots els (abans pròpiament calmats) residents. Fas que amor uxòria i amor fraterna et consolin pel que et roman de dies a la condemnada esfèrula, on els nostres esplets són sempre fantàsticament i lamentablement escassos. Tot això que tindràs, carallot. Vivint en mansió, amb jardiner afegit i tot.

—Apa, no em veig pas de patró vostre, no fotéssim, vós!

—Tu rai, encara ets un pipioli. Anys per a aprendre… No t'has perdut mai pel Sàhara i has hagut de subsistir amb substància de brou de xacal — o millor, com en dèiem part de per allí, amb adí d'adip bullit…? Adips sovint en efígies i anàglifs, ens havíem d'acontentar amb allò… Sopa de lletres per a lletraferits, i alhora

sopa de pedres per als roboratius col·laboracionistes sobrevivents... Per als bons col·lectius solidaris. Homes de bona voluntat. Sobreviure és allò principal. No ho perdis de vista. I si mai albires cap adip passar amb la cua dreta, caça'l si pots; fa un bon brou, t'ho diu un qui s'hi coneix. I comunica-ho al proïsme prou mereixedor, si entens què vull dir.

—Sí farem, home, i gràcies encar. Huracà providencial. La xerrada m'ha semblada més guaridora que no pas totes les càrregues d'electricitat amb les quals m'enfetgeguen el ben putejat crani que duc. Em fa l'efecte que no me'n caben gaires més.

—Fotràs el camp? Per si de cas... Sé d'un indret al mur circumdant força accessible, àdhuc per a algú tan gras i poc en forma com tu...

—Oh, sou un diable temptador, ho dic afectuosament, és clar, cavà...?

—No em delatessis; t'hi va la pell.

—Glop. És clar. Cascú allò que es mereix. Un dels aforismes més ben impresos ni cisellats a l'animeta qui m'anima. Fins aviat.

—Siau, i guarda't les espatlles, no fos cas que hi hagués a cap taula cap ganivet mal desat. Entre boigs, mai no sé sap.

—I qui no és boig, ca...?

Què se n'ha fet de tants i tants de mons perduts? S'han esvaïts com si mai no haguessin existit. Hom s'ha de demanar per força si res de debò existeix. O si és tan breu que no pot lleixar traça, o si en lleixa, la traça mateixa, com l'acte suara que la causà, s'esvaeix així mateix tantost. És com si tot fos idees passatgeres d'actors fets de fum per a teatres grotescs. Una altra idea fugissera. Res no esdevé realitat. Ni de pedra. Tot i que les pedres tampoc no és pas que vagin tan lluny com això. Les pedres s'engrunen i esmicolen, i les engrunes i miques es desfan en pols. I la pols s'esbarria i desapareix enduta pels vents.

Com els 'nombres imaginaris' (és a dir, nombres matemàtics essencials, es veu, per a fer funcionar les recents petites màquines

extraordinàries que creen els nostres mons alternatius amb llurs sorprenents imatges intangibles i prou evanescents), potser tot acte i tota reacció, en un mot, tota realitat, és imaginària. Tornaré a veure mai més el jardiner? O fou al·lucinació, espectre somiat despert...?

Sobtadament, com s'escau, car tota realitat és sobtada i fumosa, una idea qualsevol... Idea per al teatre grotesc mentre entres a les catacumbes que són la quasi-sòlida residència. Trobes que a les catacumbes mig col·lapsades, s'hi han instal·lats filharmònics sublims fenòmens, uniformats amb calçotets de força, qui toquen musiques de faisó meravellosa. Entre els assistents, especialment els de les llotges, hi són els sumptuosos espantalls amb llurs ventalls. Lladres llambrescs d'una esgarrapada pugen a les llotges, i d'una altra esgarrapada n'urpen i emblen els joiells. Què faran sense joiells, els de les bates blanques...? Sense llurs habituals xeringues de pallassets de bon preu? Xeringues de glucoses per a cavalls...? Enormes, monstruoses, i te les endinyen fins al solatge. Te n'empapatxen les cèl·lules famolenques. Se suïcidaran, vull dir, els pallassets? Amb què? Els bigarrats joiells pil·lulars els han estats subtilitzats pels revolucionaris (part de l'espectacle o no?) que (suara o mai?) escalaven simiescament fins a les llotges...

—On t'amagaves durant la tronada? Tu que en tens tanta de por?

—Quina tronada?

—Ets més boig i trastocat que no ens pensàvem i tot. No veus quines hores de la nit? Fica't al teu llit. Ja saps on para?

Tantost al llitet estret i metàl·lic, amb les corretges i cadenes que pengen fins a terra, t'abandones al teu esport favorit... Imaginar-te mort.

I avui et galives a l'imaginat bar-restaurant obert tota la nit. El bàrman, qui és el déu emprenyat com una mona qui presideix la font màgica a la gruta secreta del jardiner imaginat, et demana com et dius, i li dius que '*Zac, Zacaries*'. Una de les servidores et coneix, es diu Berta, i et porta una flassada blanca perquè se n'adona que tens fred. '*Abriga't bé, noi*'. Penses en la dita que diu sovint

l'amorosa Berta. '*Amb cada bugada es perd una flassada*.' I penetres la metàfora. Amb cada rentada de cervell, perds un llivell de memòria. Un llivell que resta en blanc, com la sempre neta flassada de la bona Berta.

'*Amics*,' fa el benigne bàrman, '*Per la bondat dels vents alisis, heu estats duts als Camps Elisis. Content de rebre-hi tothom. A desgrat del que diuen els repulsius eclesiàstics dels escarransits semites, al cel hi cap tothom. Desdentegats i dentalluts. No hi tenim 'numerus clausus'. Crueltat suprema, multituds sens nombre d'animetes condemnades a patir sense cap possibilitat de cloure d'una puta vegada el circ execrable de tantes de tortures. Només us mancaria això, eh, vós, no fotem! Després de totes les putades del viure!*'

El perfecte justicier que és el déu de la font esdevé encar més efusiu:

'*Què cony se t'empesquen, malparits? Bestieses de cap a peus, dites amb revulsius gènits i excessos, i truculències, de serpetes qui, com fuets, es regiren amb ullals plens de verí. Embalums de ruqueries, baguls sencers de les falòrnies més imbècils propagades i destil·lades pels mons infinits, baguls aleshores profanats per llurs llordes urpes; de l'horrible contingut se n'apropien i el desclouen com si obrien de bat a bat la caixa de Pandora, i amb allò destaroten tràgicament tots els sants innocents qui amb orelles de pam se'ls escoltaren; per ells foteren; amb allò es restringeixen tot accés a la raó. Els eclesiàstics de tota pota, són merda inimaginàriament absoluta. Sanguinaris sense pietat. Bdel·latòmiques sangonelles (sangonelles amb el cul tallat). Qui se'ls creu mica, ja ha begut oli. Oli d'aquell bullent amb el qual volen regar i fer beure inquisitorialment i eternament (per temps infinit, ep!) tots els trilions de trilions qui no han tingut accés a llur merdós cel imaginari, on és clar que qui volgués anar-hi fora foll i dolent d'allò més... Car al capdavall per què? Per a guaitar-hi incessantment com caga el trau del cul de llur déu fals? On és la gràcia? Malament rai, cal plànyer'ls de debò. Fotran goig... Què prendràs, Zacaries? Ambrosia i nèctar? Fresquets...? O millors recaptes? En tenim de tota mena, no et desficiïs. Som el millor cafè-restaurant mai existit. El non plus ultra, t'ho dic sense presumir. Paraula de déu de la font, l'únic sincer de tot cor. Albíxeres.*'

Tu et dius: Doncs mira que bé. Les animetes no ocupem lloc. El nostre lloc a la barra del bar-cafè obert tota la nit sempre és lliure. La bella Berteta, asseguda a l'altre cantó de la barra damunt un alt tamboret rodonet, se m'obre de cuixes. Gosaré guipar-hi? Suspenguéssiu la respiració! Com en diuen, l'enjòlit. L'enjòlit de la situació eriça els pèls. Quins pèls? Els del seu cony? Els del teu bigot? Tot i que per què tantes de suspensions? Som insubstancials. Tot i que som insubstancials, tanmateix, que és pitjor que poca-substàncies i tot, és per als insubstancial que s'ha fet el cel, i no ho sabia ningú...

Guarit! El misteri desvelat. Metges, doneu-me l'alta, vull fotre el camp ara mateix. (Això sol ja demostra que estic més sa de la clepsa que no pas ells, en llur trista totalitat, els quals a la residència es palès que s'hi plauen qui-sap-lo, fent-hi llurs porques molt fastigoses barbaritats.)

Tota disbauxa ha uns fonaments psíquics prou pregons on recolzar-se i desenvolupar-se. Pulsions que ja neixen a la impotent infantesa, on has de patir les voluntats antagonistes de cada adult curullant de pensaments i actes obscens i monstruosos. Sovint, l'endemà dels afalacs més tendres ni salivosos, fan cap, per ves a sabre quins brocs, els càstigs més incomprensibles; els mastegots vinguts d'enlloc, i els cops de corretja, i les vergassades de vímets i bastons, t'osquen i esberlen. Et marquen com amb ferro roent com a part del ramat social. Benvingut al club dels animals indestriables en les polsegueres incessants de les hores. Mentre els casts astrònoms menjadors d'insectes s'embadaleixen amb el sobris forats negres (i allò horriblement misteriós que de cops a borbolls en supura) que empigoten ci com lla les esborronadores negrors de l'espai incontenible, més esbojarrat que no el pitjor dels més conspicus psicòpates totalment descordats.

Quin és l'univers pensant que el cervell, en un aiguabarreig desfermat, estotja, i la closca del crani amaga com si amagués un desvergonyit xufanc nu i ple de lleigs vicis.

Ombrívoles manies, inconcretes abstraccions.... Nocions insegures, agafades per trencadissos filets que s'esfilagarsen sols... Idees que es degeneren totes soles, immergides en mars de dubtes, com més

anem més opulents...

Torna-te'n al cafè i, de tot això, aquest garbuix irresoluble, oblida-te'n amb quatre cigalons l'un després de l'altre. '*Acabareu torrat, senyoret Zacaries*.'

Res no té remei. Escàpol. El savi patriarca del jardí t'havia dit que sabia com podies pirar-la. Faràs tard nogensmenys si se't mor aquesta nit? Serves la impressió que sempre has fet tard.

I si et mors tu...? O el món...?

Tota realitat tan infernalment repulsiva... Un univers que, en matèria d'abominació i repugnància, dona un rampeu al mateix cos físic. Només ens cal pensar en les aberracions dels òrgans, com les del fetge, o el cor, o el més estrany i hòrrid, el del budellam, fàbrica fumosa sempre en escarafallosa operació, esbojarrada productora a estridents estossecs tant d'explosives tifes flonges com d'acròbates estronts. Una fàbrica superlativament indecent que només s'aturarà amb la mort pròpia o de l'univers mateix... Res no s'aguanta, tot esdevé líquid, com enmig d'un terminal terratrèmol, per això demanes, a crits, ta mare.

—Mama! Mama! Perill de mort!

—Doncs què et pensaves. Cada instant és el de la teua mort. D'ençà que et nasquérem, arrugat i foscant com una pansa, amb el teu bocí de tallada vidiella que et penjava precisament com espotzim de pansa (convenientment bons, els espotzims, per a la memòria, *ep!*), fins a l'instant que ens pansim i ens morim, el perill de lleixar-hi la pelleringa, sempre fidel, no ens abandona mai. (Respon ta mare, en forma de deessa dels vasts onírics territoris. I afegeix el sorneguer uixer, el qual no saps pas com ha pogut sentir ta mare, tret que potser també és la seua...?)

—I ni mort el perill del més morir no et lleixa en pau, en la forma aquesta vegada de cap llop necròfag qui excava el teu clot.

I allò potser ja és massa, i et desvetlla, allò, i desvetlla, dins la densa bromera que t'embolica i embromalla, la basarda. Una por que et

glaça. La por, no solament que t'hagin els infermers sentit, sinó que t'hagin així mateix identificat. Escàpol, escàpol... La teua vocació de sempre. Córrer per sempre. Per sempre davant els coneguts (o disfressats i amb allò fets invisibles) persecutors infatigables.

Llavors veus que val la pena d'aprofitar l'estona que no pots tornar-te a adormir tan fàcilment. Te n'adones que a la nit, al llit, lloc ideal per a les confidències, damunt un matalàs estret i gens espès que comparteixes imaginativament amb l'amic jardiner, us podeu dir secrets que només es poden dir en la foscor i el silenci.

—Saps que no em paguen, oi? Un vespre vaig tornar de la feina a casa, i passava per la balconada del meu pis, una balconada que duia a les portes d'entrada de cada família, amb una barana que s'abocava a una cort o pati rectangular, on vivien els cavalls dels llogaters, i abans d'arribar a la meua porta, un veí burleta em diu que la dona cuina plats deliciosos, en els fogons elèctrics que té fora, davant la finestra nostra, al costat de la porta, amb cassoles i pots a cascuna dels de les roents rotllanes, i que en puc ensumar les exquisides emanacions d'una hora lluny, molts dels veïns se n'han apercebut. Tots bavegen; la flaire els fa dentetes. No sabia pas de què em parlava el mofaire, però em temia el pitjor. I aleshores la vaig sorprendre: la dona molt aqueferada, però la pudor que feia allò que coïa era per a caure-hi de cul. Vaig inspeccionar els sofregits, i no pudien, però en un dels pots hi bullia un acrobàtic estront, com tu en dius. Es veu que la pobra era enmig de tota la feina de fer un gran tiberi, car teníem amics per sopar, i li havia agafada caguera, i havia pres un dels pots, i s'hi havia cagat, i sense pensar-hi el cuinava com una botifarra més. Allò no s'acabà així. Davant les protestes de les més envejoses de les veïnes, se l'enduien a tancar al cap de quatre dies, i fou llavors que vaig proposar als directors de la residència de treballar-hi de franc si me la prenien per a guarir-la. La tinc dins. Potser la coneixes...

—Ens separen. Femelles a una ala de l'edifici, mascles a l'altra. Hi ha jovent dels dos sexes, i d'aquests n'hi ha qui hi són per nimfomania incontrolable, o de l'altre cantó n'hi ha amb satiriasi descordada. Tot el mateix i a l'inrevés. Capricis diabòlics dels sentits, interpretats com a 'pecaminosos' pels imbècils 'especialistes'. Una tieta meua fou astrònoma. Ja us he dit que els

astrònoms són força llépols d'insectes. La tieta esdevingué, com jo, tant de veure mons perduts pels firmaments esbojarrats, esdevingué dic tan anguniada com jo més tard en adonar-me, als disset anys, que tot és farsa, mentida, i horror sense solució. Per això la fascinació de molts dels astrònoms amb els insectes i els aràcnids, cadascun dels quals representa un altre univers sencer, tret que, en llurs cas, un univers verament mesurable, comprensible... I per això així mateix que, distretament, en mengin tants. Sort que els insectes, rai; no podrem mai assassinar-los tots, abans ens haurem assassinats nosaltres mateixos. Cada dia som més a prop de l'extinció. La raó per la qual tancaren la tieta, i en un manicomi general, no pas en cap 'residència' per a gent amb bona assegurança o amb prou calers, fou que un vespre solemne, assistent ella a un concert d'alta volada, pujà a d'esme a l'escenari, i, abans no l'aturessin es foté a rosegar de viu en viu les mans del guitarrista, que havia confoses per aranyes.

—Cada cas és un cabàs sobreïxent d'estranyeses.

Sobtadament, algú qui rudement se us llença damunt, fent tombarelles i contorsions d'animal sospitós de portar ràbia.

—Qui conspira? Amb qui conspires? Conxorxes prohibides estrictament per la direcció! Són castigades amb tota la ferotgia de què hom prou és capaç.

Et sacsa i et cerca a les palpentes irregularitats i grops al cos. És l'uixer incompetent al cementiri casolà qui han col·locat últimament, perquè aparentment un tètric individu, amb no se sap quantes de potes, perquè no surt mai quan plou i no lleixa doncs petges damunt el fang, i qui diuen que desenterra i es cruspeix parts escollides dels cossos dels morts... Història de llops amb ull de foc per a fer por als curts de gambals...

—Em cag en l'olla! I fora de sota les flassades les mans torbadores que sinistrament us les pelen en la foscor, mentre estupreu i aürteu esfereïdorament pubis peluts d' esquerpes beutats. Que ja ens coneixem. Us recarà, us recarà, ui, redeu, com us recarà! Et penses que no et tinc clissat, i que no ho xerraré demà de matí. Espera't, pobre gamarús, la que et caurà!

Estupefaents estirabots d'un fantasma qui, com apareixia, desapareix. Món nocturn, encar més ple de punyetes que no el diürn.

Havia comprès, després de mantes sessions on et cremaven amb fils desmanegats el cervell, que era ben natural que dubtés de la pròpia existència, on si som fets de memòries que hom palesament podia esborrar amb tanta de facilitat, i somrient-te a la cara i tot, per què poder encar pensar que no som re altre que fugissers instants, de fet, amb prou memòria, un encadenament d'instants, i que doncs guardar re per a un instant posterior, que gairebé segur que no arribarà mai, no val la pena, car el més normal és que en vingui un altre, un de diferent de l'esperat, i al capdavall, pitjor, que et vingui l'instant estranyament temut de la mort, on els instants d'espetec es fonen. S'han fos com si mai no haguessin existits. I doncs, si som instants, sempre anem plens del present; els instants del passat són noses que no ens empudeguen gens, als amnèsics, per exemple, i els del futur no existeixen ni en perspectiva, ni a cap horitzó calitjós, car si n'hi havia qui te'n prenien possessió, és a dir, on tindries la sensació que ets encar viu, aqueixos instants seran uns altres vinguts qui sap d'on, no pas els que havies alfarrassat que et vindrien com hauria calgut, on podries llavors emprar-ne tots, o si més no qualcuns, dels recaptes abassegats. El futur previst i fins i tot desitjat on podríem obrir els rebosts i gaudir llavors de la matèria tan curosament allí desada

—*Per què dubtar de la teua existència?* [Em deia un dels metges més nous i distens, amb aires de presumptuós assabentat de les darreres folles teories del ram, i amb un accent exòtic no pas fàcil de desxifrar.] *Prou tens por que et torturin i t'escabetxin botxins. Existeixes, tin-t'ho per segur.* [I llavors, fotent-se'n de tu sense cap vergonya ni consideració, afegeix:] *Per a convèncer-te'n, si et donem lleure d'anar-te'n a lloure qualsevol migdia durant una horeta o dues, passeja't sol per certs carrers (de jorn; de nit és massa perillós), i la teua presència veuràs com engresca les idiotes sornegueries dels patètics escamots de brètols desvagats qui freqüentment rauen a les cantonades, i et tracten com si hi ets de debò, en realitat, com si hi fossis, d'ossos i sobretot de carn, una pobra noieta qualsevol ensenyant (segons els inguaribles malalts)*

un excés d'aromàtics esquers. Veuràs com et tornes de viu. Com un cuc qui hom trepitja.

Malparit, no. Si m'alleraven permís per a sortir unes horetes de no re, no serà pas per a fer-me insultar per la xurma ignara; me n'anava al bar on la dolça Berteta hi serveix, que si us plau m'abracés una miqueta, i em fes home feliç. Home feliç. Noiet beneït. Això fora aprofitar l'instant de debò. I tant de bo instants com aquell es repetissin, per una sobtada disfunció de l'intricat engranatge dels instants, una altra eternitat.

Altrament, badem, badem, i mentrestant, incessantment, se't passegen, pels aires que respires, inexhauribles partícules d'escassos microns que et penetren el cos, et viatgen amunt i avall amb la sang, i et fan malbé els òrgans, el fetge i el cor i els ronyons directament i ignominiosa, a batzegades de fums que t'agredeixen i et rovellen la porosa pell, i et garanteixen una vellesa plena de xacres, i un comiat definitiu vergonyós, tot plegat amb un cos fet un trist derelicte, una altra desferra d'esquelet tot esquerdat, sense cap possibilitat de redempció.

Algú de les hordes invasores t'hauria d'haver fotut un tret al clatell tantost desconfits desconeguts no et nasqueren a qualque racó, esdevingut d'estranquis un altre fill superflu d'un poble derrotat i indigne, qui no compta entre els pobles amb cara i ulls, i tot plegat no hauries patits, per no re, tants d'ultratges i de malvestats.

En l'alliberadora visita a la Bertona t'hi ha fet pensar un dels bons malsons de la nit, on al mateix bar de l'altra tongada de malsons, on, quan et repenjaves al taulell, ella et va portar la flassada perquè se n'adonava, dona de bon cor, que, xop de pluja, tremolaves de fred…

Doncs aquest cop era això, que tantost no entraves al cafè-bar obert tota la nit, qui t'ha saludat, a l'entrada mateixa, no era pas ella ni el propietari ni cap client, no hi havia ningú, hi havia a terra sols el cap perfectament escapçat de la Bertona, més bonic i agradós que no mai, amb la seua carona grassoneta i el crani ben rodonet i meravellosament pentinat tot pla cap enrere, i encar bo i dormint, amb ingenuïtat d'infant, te'n recordes que t'has dit, encar rai que no

crec en malsons portentosos, ni en presagis, ni en mals averanys, al contrari, la seua carona i el seu cap sencer tan netament tallat arran, sense gota de sang al coll, me'n podria fer un medalló o un camafeu per al pit, o un penjoll o penjarella per al coll, o afiblall o arracada, i així fórem juntets tota la vida, xerrant-nos de ben a propet tota mena de delitoses ocurrències. M'allunyaries, amiga, dels nyaps incalculables, dels riscs d'incomprensibles i irrisoris desoris, de les abjeccions a betzef... que porta la depressió...

La depressió que m'ha dut a aqueix tèrbol escorxador on, en la xafogor asfixiant que hi impera, les eines que empren són fòssils mal esmolats de l'any de la picaó. Si no m'escorxen de cap a peus, i en surto mig dempeus i mig funcionant, pararé compte a no considerar mai més re que em deprimeixi, i a fitar i fixar-me en plaents i il·lusionats esdeveniments, encar que siguin enganyosos; més val viure enganyat i feliç, que massa a prop dels salvatges qui atien llur particular foc de l'infern, i aleshores jo patint novament a mort pels voltants, aquesta vegada amb larves de mosques als oronells i tot.

I llavors et vingué a l'esment... Tenies cinc anys, i, amb la càmera nova de ta mare, fotografiaves cireres que esdevindrien (creies) històriques per al record, i al peu del cirerer, entre les rels que s'avençaven vers la teua ombra, com ditots de monstre macabre, t'hi trobares un niu enfollit de follets. Potser t'havien enverinades les espores dels bolets que es feien pels encontorns, i veies visions; la qüestió que els follets t'assaltaren com nocturns invasors assassins qui t'esbotzaven la porta, curosament falcada amb una cadira i tot, de la teua cambra, i et penetraren per tots els orificis, oronells, orelles, boques, goles, ulls, esfínters, meats (però per què certs plurals? Quants de tus has esdevingut, atacat per tots costats?); ta mare t'aturà cridant com una boja, havies arribat a trenc de penya-segat, si queies avall, t'esclafaves als roquissars de baix... Aquell fou un episodi extraordinari, digne de les faules que damunt una tela dibuixada amb virolats quadres d'auca, claferts de sangs i escapçàment i budellams esbarriats, que depenyien les barbaritats exemplars del 'llibre del gènesi' que els maristes del carrer Clavé t'ensenyaven amb bastó punxegut, amb gent folla qui quines bestieses més escandaloses no cometien, divinament inspirats... Per un déu odiós de cap a peus, i contrari a tothom viu al món, i qui

sobretot qui gosés encetar una mitja rialleta...

"—*Aquest nen és un eixelebrat, l'haurem de vigilar tota la vida*."
Sents els teus pares que s'acorden a amollar en veu fluixa aquest veredicte (probablement encertat).

Al cap i a la fi, tant se val. Cada esdeveniment possible, fastigosa purulència còsmica d'un univers vist com a bombolla que pot esclatar a qualsevol segon.

L'univers, quina ficció fantàstica! En la qual ens trobem capturats. Tots plegats víctimes engabiades en la irracionalitat de l'existir.

Alhora glaçats, fascinats, pel fet que hi hagi al món motius inexhauribles per a fer-nos a tots esdevenir psicòpates, si ens hi preocupaven gaire. Sort de moment que ignorem totes aqueixes minúcies, i ens aturem, en canvi, obsessius, en transitòries, ventisses, d'altres petites ximpleries més accessibles... Ximpleries que unflem fins a dimensions de bombolla que per força més tard esclatarà, i esclata, i si encar som dempeus, anem de dret cap a la pròxima, i així anar fent, fins que no petem, o que tot plegat no peti, que és clar és el mateix.

Et declares a tu mateix perplex davant el facsímil que és l'univers, que com la majoria d'individus, no és sinó una còpia fraudulenta de quelcom que ha esclatat i s'ha destruït completament (fa eons o no fa gaire), i de bell nou pretén estúpidament d'omplir-se, unflar-se, amb la mateixa merda que el duia a perdició i a inexistència.

I llavors aquell matí mateix, els malalts, alhora interessats i oblidadissos, llegíem al full local que hi havia haguda, prop d'un munt de runa antiga, gairebé a l'ombra de la residència mateixa, una important casual troballa.

Al llarg de les centúries, diu l'article, concèntrics paleògrafs precipitadament s'hi han masturbat i notarialment autentificat amb llur immemorial esperma, i llavors, penedits o plens de recança, vull dir, de remordiment, l'han feta espetegar entre les roques i l'han anada esquerdant, de tal faisó que, de la llosa semi-sencera, amb el text més eròticament inspirat mai concebut, només un petit test

n'ha romàs, on hi ha, repetida, en molts de mous o modes, la flairosa paraula 'esperma'. I allò, increïblement i estupefaentment, encar fa trempar i ejacular els nous descriptors arribats al misteriós encant de l'assenyalada benaurada pedra.

Quan a les vicioses monges els ha pujada la mosca al nas i han recacejat i s'han assabentades de l'interès que dúiem a l'article, i com comentàvem nos amb nos que prou podien els novells paleògrafs, i que d'això voldríem fer quan ens guarissin i ens estorcessin, han agafat el diari interdit i l'han cremat, pujant-hi damunt per torns, i, amb l'escalforeta del full encès, escalfant-se alhora els conys podrits sota llurs jocs de faldilles indescriptiblement sollats.

Així va el món, amic meu; quan trobes, benastruc, cap fonteta de petit plaer, els maleïts malastrucs arriben en horda despietada a estroncar-te-la del tot.

Mes lleixant-nos de foteses i tornant a la teua passió jovenívola de voler esdevenir paleògraf, es veu que a l'epicentre del test flairós i trempafaent, hi rellueix, nucleal, una sola crua lletra — la sensacional Z.

La Z, que, com la mosca tzetze, tzetzeja de faisó a més no poder sexy.

—La Z! Això va per tu — et xiuxiueja el cap de la Bertona qui et penja al medalló més gros.

—No t'amaguis. Surt al món, i conquereix-les totes. Només n'hi ha uns quants mils de milions. Trigaràs una estoneta a fotre-te-les totes, com pretenies de jovenet, però això és bo. T'allargarà la vida. Una vida amb un objectiu heroic ben precís. Prou pots. El més mític heroi de tots els temps.

—I si més tard mai et mors, això rai, la teua memòria persistirà. Car els teues idòlatres adoradores hauran aixecades mantes de piràmides per a recordar tes proeses sexuals. Com més dones cardades al cap de les dècades, més formidables piràmides. I així successivament, fins a omplir-ne tots els deserts, amenitat amb

escreix assegurada per a un futur piramidal i molt adepte a la piràmide. Cada dona haurà volgut que el seu icònic cony esdevingués, feta i perfeta pel vit santificat del mite, idònia nafra, que els fidels i pelegrins voldran tocar, on les teues innombrables amants totes es faran si fa no fa d'or amb les agraïdes subseqüents propines o donacions d'òbols dels creients, tan afectes i afeccionats a lleixar-se entabanar.

—Si pensem que sobretot, i àdhuc (no siguem gasius) exclusivament, només nimietats de foteses i galindaines són el prototípic heretatge que les diferents civilitzacions no hem ofertes a la pobra esfèrula, ens n'adonem que les piràmides als fets realitzats pel teu meravellós òrgan de setze-tze-tze mil·límetres, hi són els monuments més meritoris.

—I si cap descregut gosa contradir-te, i tu, amb quatre mastegots de desgreuge, creus que n'hi haurà prou per a retornar-lo al bon camí, i ell, com solen fer els descreguts més fanàtics, te'n demana —Més! Més! — car no en tenen mai prou, i tu redargüeixes—No. No n'hec d'altres. Ja n'hi ha prou per avui; això de fotre mastegots fatiga; torna demà. —I aquest rai, no caldrà tornar-hi a pensar, car se't morirà de vell abans no vingui a empudegar-te de bell nou, atès que se t'haurà de fotre l'endemà a la cua, i la cua per a la teua benedicció dels mastegots és infinita, més i tot que no les cues que les dones i infants no havien de fer perquè el bisbe els beneís les cristines i els panadons.

Onades incessants d'ombres neguitoses et passen davant els ulls enterbolits, tot connectant transcontinentals territoris, àrids i feraços, gèlids i roents, i amb llurs aromes i emanacions exòtiques d'altres resplendents idees se t'empelten a la seu dels consirers, seu enclosa a un pany virginal del nou ennoblit cervell que propugnes.

Les congriades, ben orquestrades, dunes hi coregen, amb les esotèriques inspiradores veus de les ara altrament inaccessibles edats submergides i sebollides...

Així, en la més sinistra eventualitat del teu desenterrament per les forces de la natura, es revelarà finalment (amb el teu clot declarat i estatuït que era el bressol dels millors i no gaire esborrats fragments

de garantida perfecció escriptural), es revelarà alhora, dic, amb quina vehement satisfacció no hi escrivies amb verb tan poètica ni genuí com la llengua generosament et permetia. La impressionant antiguitat de la teua esplèndid espinada, que hauria reposada en secretes lloses fortament inscrites, que llavors foren pels paleògraf més eixerits descobertes i esberlades, lleixava tothom ert de sincera admiració. Amb quina indulgència ni falagueria no seràs aleshores sospesat en el món dels lletraferits qui una empremta més duradora no ens confiaven, campió indiscutible, dels paleògrafs de tot pèl el preferit, ni per descomptat de totes totes preferible. Albíxeres, ja et dic.

Vingué un etern eclipsi, i s'ensorrà i eixivernà totalment quiet, empedreït, durant centúries. Era l'Únic, l'Etern, i tothom, mentalment i sense fre, li demanava consell. I aleshores el mateix terratrèmol que et desenterrà a tu, el desenterrà. Tots els qui li demanaven consell pogueren llavors ensumar els mefítics efluvis de sa putrefacta despulla.

Els auto-declarats orfes del Més Altot, i doncs màrtirs per procuració, se senten tan brutalment afligits i rucament escandalitzats que els oceans de llàgrimes que causen s'enduen com closques de nous foradades tots els ara derelinquits vaixells que mai no navegaren cobejosament per cap dels immensos tolls salats darrerament furtivament instal·lats damunt les irregulars planícies que més tard esdevindrien deserts. Et cercaves, pràctic, cap impecable aixopluc, i trobares que potser aqueix fora l'insolent pinyol on intuïtivament no creus que caurà la darrera bomba destinada a fotre-ho tot de creus.

En el qual cas, llavors tes pòstumes rialles diabòliques embolicaran l'estèril esfèrula feta ara qualque menyspreable i irredimible ou bord i ou xarbot, i ou nial i ou cloc. Un ou com els teus ous esclatats d'impotent cogitador aïllat en cel·la d'amnèsic boig....

Quina aventura, tu! Ni n'Odisseu!

Pren-t'ho amb un gra de sal.

És clar, en el posterior atlètic curs del temps, paleògrafs afeccionats,

infiltradament s'afegeixen a transcriure tos escrits, i com és natural, quina barroera tasca no fan; les transcripcions aleshores són massa sovint no re altre que plecs i plecs de digressions il·legibles; no hi han entès molla, ja se sap.

Aurores clandestines continuen d'aparèixer al cel, tot i que l'univers s'ha fos. Com s'ho fa...?

Quin alçaprem ni llevat estratosfèric no fa llevar la pasta de credulitat que ens embafa, i la fa esclatar en meravellosament silents ni poètics focs artificials. De tal faisó que tornem a estar totalment desorientats. Com abans. Com sempre. D'ésser viu, i de veure visions, és tot el mateix. Qui se'ns desenganyarà d'una vegada d'entre el delirant ramat, i reeixirem aquest cop a no assassinar'l immediatament? I n'acabarem, amb allò, per a la nostra fugissera benaurança, de viure un instant gloriós plenament desenganyats...?

Hom gaudeix amb allò que pot fer-lo gaudir, i gaudir sempre val més que, deprimit, plorar de misèria. (Recorda-ho. Important.)

I els miseriosos són els qui haurien de gaudir més de la vida (i probablement ho fan) (és clar que d'amagatotis), car demostren que no posseeixen el pitjor vici i més destructor, el de la cobejança dels maleïts impostors.

Gaudir (sobretot de coses 'prohibides' pels botxins qui ens enganyen) és un element anímic format d'aplecs d'intrèpids i vitals anticossos que batallen i guanyen la lluita del cos abassegat per l'absurda càrrega del viure. Tot s'ho prenen com a episodis (episodis de prosa assortida, com qui diu) de llur pròpia molt personal novel·la. Cada molt gaudent vida una altra obra mestra.

Amb tot gaudi interdit, permès... Amb l'ardida conculcació dels fuls subjectes tabú... Quin parell d'excel·lents vaccins no són contra la morositat i letargia, i les anorreadores impulsions suïcides! Que ens anorreï altri (o altra material intrusió homicida).

Gaudíssim, és tot. Només naltres, els protagonistes, pintem re al món altrament foraster. La nostra ficció és la realitat més autèntica

de les miríades que poden existir. 'Car existim, som-hi, collons (com diu el refrany).'

Amb prou probitat i bona voluntat, suprimeixes les memòries negatives, i guardes les il·lusionadores, com les tendrament i molt polides (naturalment i sense blasme) figues i botifarres, i ullets, que et fan les xicotetes quan es pensen que només tu les esguardes. I tu amb quina delitosa vergonyeta no els fas hola amb la maneta!

O com les Bertetes (i Elviretes i Irenetes) qui assegudetes se t'obren de cuixetes i et deuen ensenyar el conyet, i tu t'has tornat sobtadament orb! Moments de gaudi desats com positives memòries... Tothom té les que pot.

I a poc a poc esdevenim fantasmes. I si mai arribem a les vellúries, som, amb el visatge de sòpita expectació d'un tòtem de fusta més o menys corcada, qui fa tombs interminables al voltant de cap privat ecoic clos impenetrable, sempre bigotuts, i amb coll dur i monocle, i qui es reciten, rapsòdics, les harmòniques ignomínies i renecs, i sobretot els despectius rebuigs i agressius retrets, que hom ens ha adreçats durant nostra llarga vida (que ara tanmateix periclita i es fa ràpidament malbé), i en prenem força de goig i fruïció, perquè a la fi hem esdevinguts, com cal, fort optimistes.

Resolt. D'ençà d'ara mateix tots els agalius han d'ésser bons. I prou. Els dolents no són pas acceptables, per sistema. S'ha acabat. Ara ens toca una vida sense penes.

Sense penes? Impossible, carallot!

Sense penes engendrades al fons del budell culà de la depressió d'un cervell erròniament apuntat contra ell mateix, com cap altre canoner, barroer i estúpidament distret, qui tomba el canó al cantó oposat del que caldria, i encén. La bomba li cau sobre. "*Adreça inexistent o equivocada. Torneu la bomba al lloc d'on collons no eixia.*" Doble impacte. Rebombori. Tant de vaivé d'explosions, et destarota, i no ets pas gens immune a cap de les tètriques horribles repercussions i retrunys eixordadors, enlluernadors, marejadors, anorreadors, que et revenen incessants... Vida molt empudegada.

Pel que fa a les malalties sobtades i traïdores, qui en vol saber re...?

Els folls certificats ho tenim millor. L'única malaltia nostra és la follia, sempre predictible... Mai t'agafarà malignament per sorpresa; sorpresa altament desagradable, terrorífica, de les malalties mortals imprevistes.

Havent entrat al cafè nocturn, et trobaves (i trobaves llur possible, gairebé segur, acte voluptuós, d'allò més laudatori), et trobaves, dic, doncs, que el savi jardiner tornava, per les escales del racó esquerre, amb la Berta darrere, de les cambres de dalt.

Sense cap vergonya, et saludaven brandant el cap. Vergonyós, els tornaves tímidament el salut amb una vibració d'ala de falena ferida amb la mà dreta.

Cascun del tres personatges en acabat romanguéreu sols amb els vostres pensaments en caus diferents de la mateixa barra, sense reciprocar en re. Allò semblava calcat d'un altre estàtic quadre d'en Hopper. Tan estàtics tos dos potencials amics que no se'ls veu pas amb cap esme de denunciar-te a les cruels autoritats de la residència, que, escàpol pel sector de mur atrofiat, t'has presa una altra nit de lleure i de passiva observació, el teu esport predilecte.

No es pot conèixer re de cap subjecte, sinó pausadament espiant-lo en sos moments més autènticament privats. Car tothom en públic va amb careta i disfressat. Tot hi és simulacre, i titelles qui, menades per mans invisibles (mes aitambé predictibles), aqueferadament hi formiguegen. Sense anar enlloc, altre que darrere els cortinatges de bell nou, un cop l'escena finida.

Només els cadàvers ometen de cometre crims. En aquell precís instant que aquella veritat no rumiaves, entrava al cafè un altre psicòpata dels qui entrevenen les nits.

Abans la seua imatge no es dissolgui en fumet bufat per la brisa mateixa causada en havent oberta la porta, el saps advers, fraudulent, libidinós, per no re exasperat, i llavors flastomador i

matusserament salaç, i àdhuc estrangulador, i saps que es rabejarà aixafant el coll de la més innocent de les presències.

Cascun dels espòndils del 'rosari' de l'esquena, en especial els uropigials, et tremolen independentment de por. Has urgents ops de córrer vers el canfelip.

Ara que la Berta és morta, el dol és massiu, i la mateixa nit, ets afligit al jardí de la residència, i et demanes si mai més sabries tornar a trobar els jardins interiors, els de la caverna, amb la font d'en Jou, o si tot havia estat un somni que se t'esculpia a la memòria perquè et restés viu i continués rajant a la teua consciència, com la fonteta.

Judiques els tràgics esdeveniments de la jornada, i et dius que, segurament constret pels teus calçotets de força, no seràs ni pots ésser mai re altre que un volpell, un covard, un cagat...

Ço que ja t'està bé, és clar. "*Constrets, els folls en som, no sols per la càrrega del viure, ans per la nostra escapatòria, que és la salvadora follia mateixa.*"

Amb un intel·lecte ambigu, ni cuca ni moixó, ni figa ni raïm, ni tu ni jo no anirem enlloc més que on ja som, és a dir, anirem d'enlloc a enlloc, al capdavall com fa tothom, car, a part d'enlloc, no n'hi ha cap altre, de lloc; vull dir, de lloc de debò, no pas el de carrinclona farsa al teatret del quotidià.

Això s'acaba.

Alguna de les putes monges qui venien a punxar-te enmig de la nit, ha notada la teua criminal absència i l'ha delatada a l'oficina dels directors, l'hostilitat dels quals tems, amb raó, que es descordarà rabiosament. Més et valdria no tornar mai més a la residència. Qui sap de quins altres torturadors experiments 'guaridors' no seràs la víctima. La temptació de romandre escàpol pel que et resta de vida amarga és pràcticament irresistible.

Mentre fuges, ara amb dos dies sencers sense haver presos tos

medicaments, et trobes en la nit, a l'altre cantó del mur, que has interromput, lleixant-te caure damunt seu, el son del psicòpata qui roncava repenjat als daus de pedra, i, amb no pas d'altra lluentor que el de la conscient llàntia de l'anagnòrisi, el reconeixes. És el mateix qui escanyà la Berta, i qui t'escanya a tu.

Es diu, és clar, la Mort.

Una altra tràgica història d'amor.

(*Fi.*)